

Rodiče jsou agresivnější, výchovu přehazují na školu a ohánějí se právníky.

Rodiče: práva znají, povinnosti odmítají

Jedno z nejnápadnějších témat dneška, zvláště v době zápisu do škol, se týká dnešních rodičů: mnozí velmi dobře znají svá práva, ale zapomínají na povinnosti. Více než dřív přehazují odpovědnost na školu a méně si připouštějí, že potíže mohou souviset i s **nastavováním hranic doma** a každodenní výchovou v rodině. G. Jarolímková zmiňuje i **rodiny se střídavou péčí**, kde se rodiče nedokážou domluvit na pravidlech a **očekávají, že to za ně vyřeší škola nebo poradna**.

Diagnóza: na psychologa s právníkem

Rodiče si někdy myslí, že „samotné vyšetření všechno vyřeší“, ale realita je jiná. S čím se v poradnách velmi často setkávají, je **tlak rodičů na diagnózu**: někdy vyžadují „papír“, který vysvětlí chování dítěte a přesune odpovědnost jinam. Bývají někdy i agresivní, **vyhrožují** a někdy přicházejí i s právníky. Často mají jasnou představu, co „potřebují“: například asistenta pedagoga jen pro své dítě.

Témata: pro rodiče, poradny a školy

- Pedagogicko-psychologické poradny **nehledají viníka, ale příčinu**
- Proč samotné vyšetření v poradně nepomůže
- Kdy **inkluzí** narušuje prostor pro učení celých tříd
- Proč rodiče tlačí na diagnózy, asistenty a „papírová“ řešení
- Proč děti potřebují hranice a přiměřený stres
- Odklady školní docházky a **potíže přezrálých dětí**

G. Jarolímková upozorňuje, že inkluze sama o sobě není problém – ale problém je, jak a koho do běžných tříd zařazujeme. Zásadní komplikace podle ní vznikají u **dětí s poruchami autistického spektra** a u **dětí s těžšími psychiatrickými obtížemi**.

Často výrazně narušují chod třídy: nejde o „zlobení“ – rušivé projevy jsou součástí diagnózy. Pak je podle G. Jarolímkové velmi těžké zajistit bezpečí a efektivní výuku nejen pro samotné dítě, ale i pro zbytek třídy.

A pokud má učitel ve třídě více dětí s těžšími diagnózami, dostává se do situace nad své reálné možnosti. Někdy by proto dával větší smysl návrat ke speciálním třídám nebo menším skupinám, kde by děti dostaly odpovídající péči a ostatní žáci nepřicházeli o prostor pro učení.

Odklady: přezralí prvňáci

Co se týká **odkladů školní docházky**, G. Jarolímková vysvětluje, že odklad má být cíleným opatřením jen pro ty, kdo ho skutečně potřebují. Varuje před tím, aby do první třídy nastupovaly osmileté děti. Rozdíl dvou let je v tomto věku obrovský a **přezralé děti** jsou ve

vzdělávacím systému příliš dlouho, ztrácejí motivaci a později ze školy odcházejí bez chuti i pracovních návyků.

Výchova: děti potřebují stres

Proč je pro děti důležitý **zdravý stres**? G. Jarolímková upozorňuje, že určitá dávka je v pořádku, protože je posouvá a učí překonávat překážky – u přijímaček, u maturity i v běžném životě. A pokud rodiče budou dětem neustále umetat cestičky, nikdy se nenaučí pracovat s neúspěchem, frustrací a odpovědností. A právě tady podle G. Jarolímkové vzniká **velká část dnešních potíží**.

Galina Jarolímková je psycholožka s více než dvacetiletou praxí v pedagogicko-psychologickém poradenství. V současnosti je ředitelkou pedagogicko-psychologické poradny pro Prahu 1, 2 a 4. Zaměřuje se na **školní zralost a odklady školní docházky, poruchy učení a chování, práci s třídními kolektivy a podporu škol**. Dlouhodobě upozorňuje na význam spolupráce školy a rodiny, nastavování hranic a odpovědnosti dospělých ve výchově.